

Arrest

nr. 92 954 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 12 oktober 2010 een aanvraag van verklaring van inschrijving in. Verzoeker diende zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Hij legde hierbij een volledig en recent uittreksel KBO, een aandelenregister, een overdracht van aandelen en een bewijs van bezoldiging als vennoot voor. Verzoekster en dochter verkregen een recht op verblijf in functie van verzoeker, hun respectievelijke echtgenoot en vader.

Op 29 oktober 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 11 april 2012 wordt verzoeker verzocht via de burgemeester om binnen de maand na kennisname van de brief, recente bewijzen te verstrekken aangaande zijn huidige activiteiten, meer in het bijzonder over eventuele activiteiten als werknemer of zelfstandige in België, over werkloosheidsuitkering of zijn bestaansmiddelen. Deze brief werd op 25 juni 2012 ter kennis gebracht van verzoeker.

Op 31 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, zowel aan verzoeker als aan zijn vrouw en kind. Deze beslissingen werden op 22 augustus 2012 ter kennis gebracht van verzoekers. Dit zijn de beslissingen die *in casu* worden bestreden.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"Betrokkene diende op 12/10/2010 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkend vennoot (zelfstandige) in bij de firma KATI (kbo nummer:0893.071.773).

Ter staving van zijn aanvraag als zelfstandige legde betrokkene volgende documenten voor: een volledig uittreksel van de kruispuntbank van het bedrijf KATI Comm.V., een verkoopovereenkomst van aandelen en een uittreksel van het aandelenregister waaruit de aankoop van 5 aandelen bleek, een verklaring van de zaakvoerder dat meneer een maandelijks bezoldiging zou ontvangen en een recente publicatie in het Belgisch Staatsblad. Betrokkene bewees op basis van deze documenten de E-kaart op 29/12/2010.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Zo is gebleken dat de rechtbank van Koophandel te Gent op 28/06/2011 het faillissement vaststelde voor KATI Comm.V. (publicatie Belgisch Staatsblad dd.08/07/2011).

Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene nam op 25/06/2012 kennis van de opvolgingsbrief die werd verstuurd door onze diensten. Hij legde geen bewijzen voor van zijn huidige economische activiteit of bestaansmiddelen waaruit zou blijken dat hij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15/12/1980.

Uit bijkomend onderzoek blijkt bovendien dat betrokkene eigenlijk nooit effectief aangesloten is geweest bij een sociale kas voor zelfstandigen, nooit sociale bijdragen betaald heeft als zelfstandige en dus nooit effectief en in legaal verband meewerkend vennoot is geweest.

Betrokkene heeft dus de Belgische autoriteiten misleid met informatie dat wel degelijk van doorslaggevend belang was voor het al dan niet erkennen van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Omdat betrokkene de Belgische autoriteiten misleid heeft (artikel 42 septies) en heden evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de echtgenoot en vader, de heer OK. De persoon in functie van wie zij het verblijf bewaarden kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15/12/1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in dit artikel. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig artikel 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf (motivering zie bijlage 19 genomen op 31/07/2012 voor meneer).

Overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote OZS en de dochter ASK aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.

Nergens uit het dossier blijkt dat de echtgenote als EU-burger eventueel zelf het verblijfsrecht kan behouden omdat zij zelf een economische activiteit in België zou uitoefenen of over voldoende

bestaansmiddelen zou beschikken (overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid van de wet van 15/12/1980). Bij gebrek aan bewijs van enige economische activiteit of bestaansmiddelen moet ervan uitgegaan worden dat mevrouw zelf niet aan de voorwaarden voldoet en dus het verblijfsrecht niet kan behouden als Burger van de Unie. Gezien de korte duur van het verblijf in België van mevrouw en het kind is het redelijk te stellen dat betrokkenen zonder problemen moeten in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de man/vader zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42 ter§1, 3° van de wet van 15/12/1980. Het is tevens niet opportuun het kind van de ouders te scheiden.”

2. Rechtspleging

Verzoekers hebben per 26 november 2012 aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de aanvullende stukken van 26 november 2012, worden om die reden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de “*onvrijwillige werkloosheid van verzoeker*” aan. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“2.1.1. Eerste middel: Onvrijwillige werkloosheid van eerste verzoeker

Dat eerste verzoeker opmerkt dat hij zijn aandelen heeft verkocht daar hij inzag dat de vennootschap niet gezond was en de verstandhouding met de medevennoten volledig verstoord was;

Dat dit gegeven ook bevestigd is doordat de vennootschap amper een half jaar later failliet is verklaard;

Dat eerste verzoeker intussen alle nodige stappen heeft ondernomen om terug aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt, doch zonder resultaat;

Dat hij buiten zijn wil uit als werkloze is komen te staan, doch dat hij zijn gezin steeds heeft kunnen onderhouden zonder een onredelijke economische belasting te vormen voor de Belgische staat. Verzoekers hebben al hun bezittingen verkocht in Bulgarije, en hebben in de periode van werkloosheid geleefd van hun spaargelden;

Dat eerste verzoeker net voorafgaand aan de bestreden beslissing een werkaanbieding heeft gekregen van de metaalfabriek te Maasmechelen, doch de werkgever geen arbeidskaart heeft kunnen aanvragen gezien eerste verzoeker ondertussen niet meer over een regelmatige verblijfsituatie beschikt en hierdoor niet in dienst genomen kan worden;

Dat eveneens de echtgenote van eerste verzoeker, zijnde tweede verzoekster aan de slag zou kunnen in een horeca-zaak, doch zij tevens te kampen heeft met het ontbreken van een arbeidskaart;

Dat verzoekers met dien verstande werkbereid zijn en al het mogelijke doen om aan de slag te kunnen op de arbeidsmarkt, doch zij momenteel niet over een arbeiderskaart kunnen beschikken gezien hun huidige verblijfsstatuut;

Dat dit middel gegrond is.”

In een derde middel voeren verzoekers “*geen fraude in hoofde van eerste verzoeker*” aan. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.3. Derde middel: Geen fraude in hoofde van eerste verzoeker

Dat eerste verzoeker geenszins de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden met zijn activiteit als werkende vennoot;

Dat eerste verzoeker een maandelijks bezoldiging uitbetaald kreeg, en dat bij aankoop van aandelen werd overeengekomen dat de sociale lasten door de zaakvoerder gedragen werden;

Dat eerste verzoeker te goeder trouw is, en zeker niet de intentie heeft gehad om niet in regel te zijn met de administratieve formaliteiten, doch zich in regel met de wet wist zijn doordat de zaakvoerder de nodige boekhoudkundige formaliteiten en administratieve formaliteiten vervulde;

Dat tevens dient rekening gehouden te worden met de korte duur van zijn hoedanigheid van zelfstandige medevennoot;

Huidig middel is gegrond.”

3.2. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

De verwerende partij merkt terecht op dat luidens vaste rechtspraak van de Raad van State onder “*middel*” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Hoewel de verzoekers de overtreden rechtsregel niet specificeren, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, zodat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en de aangevoerde middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht. De exceptie van de verwerende partij wordt aldus verworpen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoeker.

3.4. De verzoekers voeren in beginsel aan dat eerste verzoeker buiten zijn wil om werkloos is geworden, dat ze geen onredelijke belasting vormen voor de Belgische staat en dat verzoekers werkbereid zijn en verschillende werkaanbiedingen hebben, toch niet aan de slag kunnen omdat ze niet over een arbeidskaart beschikken. Daarnaast stellen verzoekers dat geen fraude werd gepleegd in hoofde van verzoeker.

3.5. Het wordt niet betwist dat eerste verzoeker een verblijfsrecht kreeg als EU burger die een zelfstandige activiteit uitoefent. Het verblijfsrecht van eerste verzoeker is beëindigd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een grondig onderzoek heeft gevoerd over de vraag of de door eerste verzoeker voorgehouden zelfstandige activiteit ook werkelijk en officieel heeft plaatsgevonden.

Uit het Belgische Staatsblad blijkt dat de firma KATI Comm. V., waar eerste verzoeker als werkend vennoot actief was, op 28 juni 2011 failliet werd verklaard door de rechtbank van Koophandel te Gent.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 11 april 2012 eerste verzoeker werd verzocht via de burgemeester van zijn gemeente om binnen de maand na kennisname van de brief, recente bewijzen te verstrekken aangaande zijn huidige activiteiten onder meer een recent bewijs van aansluiting bij een erkende kas voor zelfstandigen en een recent bewijs volledig uittreksel van de kruispuntbank. Verzoeker werd gewezen op de mogelijke beëindiging van zijn verblijf. Eerste verzoeker nam van deze brief kennis op 25 juni 2012 maar uit het administratief dossier blijkt dat de gevraagde bijkomende informatie nooit werd verschaft.

Voorts blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op verschillende tijdstippen zowel de Dimona-databank als het algemeen repertorium van de zelfstandige arbeiders raadpleegde, waaruit blijkt dat eerste verzoeker nooit effectief aangesloten is geweest bij een sociale kas voor zelfstandigen, nooit sociale bijdragen betaald heeft als zelfstandige en dus nooit effectief en in legaal verband werkend vennoot is geweest.

Verzoekers betoog dat er geen fraude werd gepleegd, met name dat eerste verzoeker ter goeder trouw is en niet de intentie had zich niet in regel te brengen met de vereiste administratieve formaliteiten, dat de zaakvoerder de nodige formaliteiten vervulde, bv. m.b.t. sociale lasten, dat rekening moet worden gehouden met de korte duur van zijn hoedanigheid als werkend vennoot en dat eerste verzoeker een maandelijks bezoldiging uitbetaald kreeg, doen geen afbreuk aan de voornoemde vaststellingen gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris. Uit officiële gegevens en databanken blijkt immers niet dat eerste verzoeker effectief een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend en dus stemt de

realiteit niet overeen met wat eerste verzoeker bij zijn verklaring tot inschrijving voorhield. De gemachtigde van de staatssecretaris handelt dan ook niet kennelijk onredelijk wanneer hij oordeelt dat de Belgische overheid aldus werd misleid.

De verzoekers slagen er verder met hun betoog omtrent “*onvrijwillige werkloosheid*” eveneens niet in om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van zijn onderzoek en gemaakte vaststellingen op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de Belgische Staat werd misleid door de informatie voorgelegd bij de aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkend vennoot op 12 oktober 2010.

Verzoekers weerleggen ook niet dat deze informatie van doorslaggevend belang was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze eerste verzoekers verblijfsrecht beëindigde op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.6. Daarenboven werd het verblijfsrecht van eerste verzoeker eveneens beëindigd op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.7. Zoals hierboven reeds vastgesteld werd eerste verzoeker per brief van 11 april 2012 verzocht via de burgemeester van zijn gemeente om binnen de maand na kennisname van de brief, recente bewijzen te verstrekken aangaande zijn huidige activiteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat de gevraagde bijkomende informatie nooit werd verschaft, noch over een eventuele huidige economische activiteit noch over eventuele bestaansmiddelen waaruit zou blijken dat verzoeker nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat eerste verzoeker in gebreke is gebleven om deze informatie te verschaffen, wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd.

Met hun louter betoog dat eerste verzoeker steeds zijn gezin heeft kunnen onderhouden en geen onredelijke belasting vormt voor de Belgische staat daar ze van hun spaargeleden leefden, dat verzoekers arbeidsbereid zijn en dat verzoekers werkaanbiedingen hebben gekregen, slagen verzoekers er evenwel niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris met miskenning van de gegevens in het dossier of op kennelijke onredelijke wijze heeft besloten om het verblijfsrecht van eerste verzoeker te beëindigen daar eerste verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad concludeert dat de eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Daarnaast stelt de Raad vast dat de motieven van de tweede bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster niet worden betwist noch weerlegd, zodat deze gehandhaafd blijft.

Het eerste middel en derde middel zijn niet gegrond.

3.8. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1.2. Tweede middel: Schending art. 8 EVRM

Dat zowel verzoekers als hun dochtertje van acht jaar volledig geïntegreerd zijn in onze samenleving, duurzame contacten hebben opgebouwd met hun burens en verschillende vrienden hebben gemaakt;

Dat de minderjarige dochter van verzoekers school loopt in België, en volledig geïntegreerd is in haar omgeving, de Nederlandse taal machtig is, en in België een sociaal leven heeft;

Dat de bestreden beslissing manifest indruist tegen het recht op privé-leven zoals gewaarborgd in het artikel 8 EVRM, met dien verstande dat een bevel om het grondgebied te verlaten dermate verstrekend is verzoekers, maar voornamelijk voor de dochter van verzoekers, en de ingrijpende gevolgen van de terugkeer niet gerechtvaardigd kunnen worden door met een legitiem doel;

Dat het achtjarig dochtertje van verzoekers ASK, een ruime sociale kring heeft uitgebouwd op haar school en volledig is opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen. Het kind heeft duurzame contacten met haar leerkrachten en schoolvriendjes op school, terwijl ze geen vrienden of kennissen in Bulgarije heeft;

Dat zowel verzoekers alsook hun minderjarig kind het recht hebben op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen op grond van art. 8 EVRM;

Dat het uiteraard niet aangewezen kan zijn om een achtjarig kind van haar vertrouwde omgeving te onttrekken om terug te leven in een land waar ze niemand kent;

Gezien de voorliggende omstandigheden staat vast dat een terugkeer de waarborgen van de hogere rechtsnormen van het EVRM niet eerbiedigt.

Dat het uiteraard niet aangewezen is het kind van haar ouders te scheiden. Dat met dien verstande zowel het kind als haar ouders het recht op verblijf van meer dan drie maanden toegekend dient te worden op grond van art. 8 EVRM;

Dat ook dit middel gegrond is;"

3.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.13. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het privéleven behelst evenwel, volgens het Hof, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van een individu. In die zin omvat het privéleven meer dan het intieme persoonlijke leven van een individu maar betreft het eveneens het ontwikkelen en onderhouden van relaties met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29.)

3.14. De Raad merkt op dat verzoekers met hun betoog dat hun dochter van acht jaar volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, in België school loopt, de Nederlandse taal machtig is en in België een sociaal leven heeft, noch met de stukken gevoegd bij het verzoekschrift aantonen dat de door de dochter opgebouwde integratie en sociale relaties in België van die aard en intensiteit zijn dat ze onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Immers, er dient te worden opgemerkt dat verzoekers en hun dochter niet meer dan twee jaar in België verblijven, wat een relatief korte periode uitmaakt. Er kan worden aangenomen dat verzoekers en bijgevolg hun dochters banden met Bulgarije sterker zijn, minstens tonen verzoekers het tegendeel niet aan.

Daarenboven tonen verzoekers niet aan dat er zulke onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst, bv. m.b.t. onderwijs of taal, dat ze de ontwikkeling en voortzetting van een privéleven in Bulgarije zouden beletten. Tenslotte dient er op te worden gewezen dat de dochter, gezien haar jonge leeftijd van acht jaar, nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om haar privéleven verder te ontwikkelen en voort te zetten in Bulgarije en bijgevolg te wennen aan een nieuwe omgeving en een nieuwe school alsook nieuwe vriendschappen aan te gaan.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat de dochter wordt gescheiden van haar ouders, zodat verzoekers niet ernstig kunnen volhouden dat de dochter uit haar vertrouwde omgeving wordt onttrokken, aangezien niets er op wijst dat hun dochter niet zal kunnen rekenen op de vertrouwde nabijheid en steun van haar ouders in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES